

Sygn. akt I CSK 692/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa E. W.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w W.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki E. W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 1 sierpnia 2012 r. w sprawie przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „[...]” w W. o uchylenie uchwały o wykluczeniu powódki ze Spółdzielni ze względu na niewykonywanie zobowiązań finansowych wobec Spółdzielni z tytułu posiadanego lokalu mieszkalnego. Oddalenie powództwa oraz apelacji wynikało z niedopatrzenia się przez Sądy rozpoznające sprawę naruszenia przez pozwaną w szczególności przepisów prawa spółdzielczego.

W skardze kasacyjnej zarzucone zostało zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 24 § 4, 5 i 6 pkt 2 prawa spółdzielczego przez uznanie, że powódka nie dochowała terminu do złożenia pozwu, podczas gdy uchwała Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni została doręczona pełnomocnikowi powódki dnia 16 kwietnia 2012 r., a pozew został wniesiony dnia 28 maja 2013 r. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz orzeczenia Sądu pierwszej instancji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie tych orzeczeń i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi zostało przedstawione zagadnienie prawne, stanowiące trzy pytania: czy zawiadomienie zwrócone do organu, który podjął uchwałę w sprawie wykluczenia członka ze spółdzielni (art. 24 § 5 prawa spółdzielczego) ma moc prawną doręczenia w sytuacji, gdy zawiadomienie to zostało zwrócone nie z powodu niezgłoszenia przez członka zmiany podanego przez niego adresu; czy organ, który podjął uchwałę w sprawie wykluczenia członka ze spółdzielni, mając świadomość jego złego stanu zdrowia oraz częstych pobyków w szpitalu, winien podjąć wszelkie środki do umożliwienia zapoznania się z treścią

uchwały członkowi, którego ta uchwała dotyczy; czy norma aktu prawnego o niższej randze niż Konstytucja może pozbawić obywatela prawa do obrony swoich praw.

Potrzeba zajęcia się wskazanymi zagadnieniami prawnym nie została w ogóle we wniosku uzasadniona, mimo obowiązku zawartego w tym względzie w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Obowiązku tego nie wypełnia również pismo uzupełniające wniosek, które nie zawiera jego uzasadnienia, tylko powtarza, częściowo tymi samymi zdaniami uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej. Nie zawiera zatem wymaganego profesjonalnego wywodu prawniczego, mającego wykazać potrzebę zajęcia się przedłożonym zagadnieniem prawnym, nie tylko ze względu na rozpoznawaną sprawę, ale w celu wyjaśnienia wątpliwości prawnych o ogólnym charakterze, co będzie mieć znaczenie dla rozumienia i rozwoju prawa (por. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12 i z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, wszystkie niepubl.). Pełnomocnik skarżącej nie próbował nawet dowieść, że postawione pytania stanowią rzeczywiste zagadnienia prawne, istotne na tyle, żeby zajął się nimi Sąd Najwyższy, a więc takie, co do których mogą być wątpliwości interpretacyjne, albo występują na ich tle rozbieżności w orzecznictwie lub też jest różne rozumienie ich w doktrynie. W uzasadnieniu pełnomocnika skarżącej brak jest jakichkolwiek odniesień się do istniejących interpretacji przepisów prawa spółdzielczego (w tym wykładni art. 24) oraz do ogólnych kwestii związanych z doręczaniem oświadczeń woli, a także pism urzędowych i procesowych, co do czego jest wypracowane stanowisko na gruncie prawa i postępowania cywilnego, a także administracyjnego. Na trzecie pytanie odpowiedź wydaje się oczywista i nie wymagająca żadnej analizy w kwestii koniecznej zgodności ustaw zwykłych z Konstytucją w kwestii respektowania prawa obywatela do obrony jego praw. Rozważanie jednak, czy powołana ustawa, zwłaszcza w art. 24 to prawo obywatelskie prawidłowo realizuje w konfrontacji z Konstytucją nie należy do Sądu Najwyższego.

Wypada przypomnieć, że postępowanie wynikające ze skargi kasacyjnej ma wyjątkowy charakter, dotyczy prawomocnego orzeczenia sądowego, a sama skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, nie uruchamiającym rozpoznania sprawy przed trzecią instancją, którą nie jest Sąd

Najwyższy. Wnosząc skargę kasacyjną musi się natomiast przekonać Sąd Najwyższy do zasadności przyjęcia skargi, co w niniejszej sprawie - na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. - nie nastąpiło.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

aw